

Kapitola 2 Tři limonády v Gumpově příboji

Až dodnes si Tomrin myslel, že se v Přístavní čtvrti docela vyzná. Ale to se tedy spletl. Uvědomil si to ve chvíli, kdy společně s Hanissou následovali Sanda skrz nespočet úzkých uliček a dvorků. Na Sandovy znalosti těchto míst ani v nejmenším neměl – a pozoruhodná byla i rychlost a vytrvalost toho chlapce v záplatovaných kalhotách.

Koutkem oka Tomrin zahlédl, že jim Hanissa sotva stačí. Potichu ztěžka oddechovala a zrudly jí tváře. Ale očividně byla příliš hrdá, než aby je poprosila, aby trochu zpomalili.

„Počkej, Sando!“ zavolal tedy místo ní.

Chlapec se okamžitě zastavil.

„Běžím moc rychle?“ zeptal se s úsměvem. Odhrnul si

z čela pramen dlouhých vlasů a vrátil se k nim. „Omlouvám se. Většinou se tu totiž pohybuju sám.“

A nejspíš při tom neustále utíkáš před nějakými pronásledovateli, které potřebuješ v téhle změti uliček setrást, pomyslel si Tomrin. Není divu, že jsi tak čilý.

Nevěděl, co si má o Sandovi myslet. Na jedné straně se projevil jako nebojácný rytíř, ale kdo ví... Je jasné, že je tu doma, je to dítě ulice. A patří přesně mezi ty, před kterými Tomrina vždycky varoval jeho otec.

„Děti ulice kradou,“ říkával mu. „Když můžou získat nějakou výhodu, lžou a podvádějí. Možná ti jejich život přijde mnohem dobrodružnější než ten tvůj. Ale jestli se někdy chceš stát rytířem, měj se před nimi na pozoru!“

Tomrin svého otce sice často poslechl, ale kolik dětí ulice Ronan z Wiesensteinu ve svém životě asi tak poznal? Nejspíš žádné. Klidně je však soudí.

Tomrin si tiše povzdechl. Tak jako tak by se veliteli městské gardy pranic nezamlouvalo, kdyby viděl, s kým se jeho jediný syn právě potuluje. Naštěstí o tom neví.

„Už tam budeme,“ pokračoval Sando. „Nálevna mého strýce...“

„Počkej,“ vpadla mu do řeči Hanissa. Už se jí dýchalo mnohem lépe. „Nálevna? Tvůj strýček provozuje přístavní krčmu?“ Znělo to nedůvěřivě.